

tự lượng sức mình đến đâu, hết sức tránh việc đua tranh với kẻ khác. Có lần ông đã nói với anh em trong cơ quan tổng công ty: Mình chỉ là cái ốc vít nhỏ nhoi trong một cỗ máy của chính trường hoạt động xuyên không - thời gian, đến một lúc nào đó cái ốc vít đó long ra, cỗ máy khổng lồ ấy cũng chẳng hề hấn gì, vẫn cứ tiếp tục guồng quay thường nhật, vô hình, vô ảnh của nó. Và dấu ấn duy nhất còn lưu lại của cỗ máy đối với mỗi kẻ phụng sự nó, chính là bộ hồ sơ lý lịch dày lên cùng năm tháng họ ngồi mòn ghế công sở. Việc quản lý lý lịch hay quản lý sinh mạng chính trị mỗi công chức, viên chức, sĩ quan... đều phụ thuộc vào sự phán định yêu ghét của bề trên, bởi thế bộ hồ sơ trở thành cái “hộp đen” chứa biết bao điều bí mật, bất ngờ. Kẻ trên nắm gáy người dưới. Cứ thế còn có cấp trên của cấp trên, đó là một hệ thống ràng rịt. Không thể biết bề trên nghĩ gì, bút phê gì vào bản lý lịch; cũng không thể biết đồng nghiệp cận kề hay một kẻ cha vợ chú vào nào chơi trò gắp lửa bỏ tay người gieo họa bằng thư từ, đơn tố cáo ngầm gửi tổ chức được lưu giữ trong hồ sơ. Và vì thế, mỗi khi có sự chuyển đổi, hoặc một biến cố xảy đến với mỗi đời anh công chức, viên chức, sĩ quan thường là lúc cái “hộp đen” đến lúc ấy mới hé lộ một hay nhiều điều bí mật. Chẳng hạn, trường hợp của một vị trong Cục Nông lâm ngư quân đội ông từng làm việc trước khi chuyển ngành, được sĩ quan trẻ bọn ông đặt cho hõn danh “Đại úy mốc”. Cấp úy cứ tầng tầng hai